

Muzeum Powstania
Warszawskiego

zapraszają na film pt.

POWSTANIE WARSZAWSKIE

*6 godzin oryginalnych kronik z Powstania Warszawskiego, 1440 godzin koloryzacji,
112.000 wybranych klatek, 648.000 minut rekonstrukcji, 22.971.520 megabajtów danych
Pierwszy na świecie dramat wojenny non-fiction
Wkrótce na ekranach kin*

Produkcja: Polska 2013
Czas trwania: 85 minut
Dozwolony od lat 12
Dystrybucja: Next Film

OPIS PROJEKTU – FILM FENOMEN

„Powstanie Warszawskie” to pierwszy na świecie film fabularny zmontowany w całości z materiałów dokumentalnych, opowiadający o tytułowym wydarzeniu poprzez historię dwóch młodych reporterów, świadków powstańczych walk. Film wykorzystuje autentyczne kroniki filmowe z sierpnia 1944 roku. Posiłkując się nowoczesną technologią koloryzacji i rekonstrukcji materiałów audiowizualnych oraz zapraszając do współpracy grupę znamienitych twórców, jego autorzy zrealizowali projekt, który nie ma odpowiednika w skali światowej.

6 godzin oryginalnych kronik z Powstania Warszawskiego, 6 miesięcy pracy, zespół konsultantów ds. militariów, ubioru, architektury, również urbanistów, varsavianistów i historyków, 1000 godzin konsultacji kolorystycznych, 1200 ujęć, 1440 godzin koloryzacji i rekonstrukcji, 112.000 wybranych klatek, 648.000 minut rekonstrukcji, 22.971.520 megabajtów danych – to tylko niektóre liczby pozwalające uświadomić sobie, choćby częściowo, ogromny nakład pracy i środków włożonych w realizację projektu „Powstanie Warszawskie”. Efektem jest 90 minut odbudowanego, pokolorowanego, ściskającego za gardło filmu, który ukazuje Powstanie Warszawskie z niespotykanym dotąd realizmem.

„Powstanie Warszawskie” ujrzy już niedługo światło dzienne dzięki Janowi Ołdakowskiemu, Dyrektorowi Muzeum Powstania Warszawskiego i Piotrowi Śliwowskiemu, Kierownikowi Sekcji Historycznej MPW. Reżyserem obrazu jest Jan Komasa. Na potrzeby współczesnej produkcji dialogi napisali Joanna Pawluśkiewicz i Michał Sufin. Nad koloryzacją materiałów

zdjęciowych czuwał uznany polski autor zdjęć Piotr Sobociński jr. Scenariusz stworzyli Jan Ołdakowski, Piotr Śliwowski oraz Jan Komasa. Za montaż odpowiadały Milenia Fiedler i Joanna Brühl. Muzykę stworzył Bartosz Chajdecki.

GENEZA „POWSTANIA WARSZAWSKIEGO”

Biuro Informacji i Propagandy Komendy Głównej Związki Walki Zbrojnej – Armii Krajowej (BIP KG ZWZ – AK) zostało utworzone na przełomie marca i kwietnia 1940 r. Podstawowymi zadaniami BIP-u było informowanie polskiego społeczeństwa o działaniach rządu w Londynie, dokumentowanie działań okupanta i walka z niemiecką propagandą. Dział A (Informacyjno-filmowy) BIP-u prowadził tajne szkolenia fotoreportaży, reżyserii i obsługi megafonów. Dla BIP-u pracowali m.in. operatorzy i montażyści: Antoni Bohdziewicz, Waław Kaźmierczak, Leonard Zawisławski, Seweryn Kruszyński, reżyserzy Jerzy Gabryelski, Jerzy Zarzycki, Andrzej Ancuta, Roman Banach, Ryszard Szope, Henryk Vlassak, Antoni Wawrzyniak, fotografowie Sylwester Braun i Joachim Joachimczyk, historyk Aleksander Gieysztor oraz filolog prof. Kazimierz Feliks Kumaniecki.

Do czasów współczesnych udało się ocalić niewielką część zrealizowanych przez nich materiałów. Sami filmowcy nie byli w stanie oszacować po wojnie ich wielkości. Komplet filmów (122 kręgi taśmy filmowej) został ukryty przed upadkiem Powstania przez żołnierzy z Oddziału „Chwaty” w piwnicy domu przy ul. Wilanowskiej 1. Filmowe rolki, zwinięte w rulony, zostały umieszczone w gazogeneratorach samochodowych, które następnie przykryto szczelnymi pokrywami i owinięto osmołowaną papą, a później umieszczono w pojemnikach. Pojemniki te zostały odkopane w 1946 r. Materiał filmowy przekazano do konserwacji i obróbki, a w następnej kolejności został on zmontowany przez Waław Kaźmierczaka na taśmie 35 mm w jeden film: „Warszawa walczy”. Niestety, niedługo potem materiał „zaginął” w przepastnych czeluściach archiwów Polski Ludowej, by pojawić się na powrót dopiero w 1956 r., pocięty na krótkie kawałki i posklejany chaotycznie bez zachowania chronologii.

Produkcja „Powstania Warszawskiego” stanowi materiał na osobny film. Prawdopodobnie po raz pierwszy w historii kina postanowiono stworzyć film fabularny oparty wyłącznie na materiale dokumentalnym. Z posiadanych kronik twórcy filmu skonstruowali historię dwóch braci – operatorów, dokumentujących przebieg Powstania Warszawskiego. Po zakończeniu

montażu off-line nastąpił etap restoringu. Odpowiednio przygotowany materiał został poddany niezwykle żmudnemu i czasochłonnemu procesowi koloryzacji. W celu osiągnięcia maksymalnej wierności historycznej ekipa ekspertów od broni, ubiorów i architektury musiała ustalić kolory referencyjne, które stały się materiałem bazowym dla ekipy koloryzatorów. Jednocześnie zespół historyków MPW prowadził kwerendę mającą na celu przygotowanie jak najbogatszego merytorycznego materiału referencyjnego. Po zakończeniu trwającego 6 miesięcy procesu koloryzacji przyszedł czas na kolorkorekcję, której podjął się Piotr Sobociński jr.

IDEA „POWSTANIA WARSZAWSKIEGO” – OŻYWIONA HISTORIA

Pomysł pokolorowania kronik Powstania Warszawskiego może na pierwszy rzut oka wydawać się zaskakujący, szczególnie, że towarzyszące nam przez dziesięciolecia czarno-białe ilustracje, publikowane w książkach i albumach poświęconych Powstaniu, stały się trwałym elementem naszej zbiorowej wyobraźni. Jednak te tradycyjne czarno-białe przedstawienia czynią z przeszłości obszar wyizolowany i zamknięty, oddzielony nieprzekraczalną barierą od teraźniejszości. Zastosowanie koloru sprawiało, że dystans został zmniejszony, a wydarzenia historyczne zyskały nowy wymiar i zostały urealnione. Przeszłość staje się – jak chciał Norwid – dniem dzisiejszym „tylko cokolwiek dalej”.

Muzeum Powstania Warszawskiego znane jest z projektów dalece wykraczających poza standardową działalność wystawienniczą. Chcąc dotrzeć do jak największej grupy odbiorców, nie waha się korzystać z instrumentów pop-kulturowych. Wyprodukowany w 2010 r. film „Miasto ruin”, zabierający widza w ścisnąjącą za gardło podróż nad zniszczoną Warszawą, jest tego najlepszym przykładem. „Powstanie Warszawskie” to krok dalej – jego nowatorska forma w połączeniu z bogactwem wizualnym i siłą materiału archiwalnego czynią ten projekt przedsięwzięciem wyjątkowym i bezprecedensowym. Na uwagę zasługuje także niezwykle walor społeczno-edukacyjny projektu: zdejmując czarno-białą zasłonę stajemy tak blisko Powstania jak nigdy wcześniej, a dzięki osiągnięciom nowoczesnej technologii widzowie dostaną niebywałą okazję, by poznać na nowo jeden z najważniejszych epizodów polskiej historii.

Oglądając archiwalne materiały wykorzystywane w służbie kina fabularnego, doświadczamy niesamowitego dysonansu poznawczego – z jednej strony jest to przecież ważna karta historii Polski, z drugiej natomiast film wygląda tak, jakby został nakręcony współcześnie, przy udziale scenografów, specjalistów od kostiumów, wielkiej ilości rekwizytów z epoki oraz licznych efektów wizualnych.

FABUŁA „POWSTANIA WARSZAWSKIEGO”

Bohaterami filmu jest dwóch braci, operatorów BIP-u, którzy otrzymują zadanie dokumentowania Powstania. Chcą kręcić „prawdziwą” wojnę i robią wszystko, żeby przyłączyć się do jednego z powstańczych oddziałów. Niestety, nie jest to zadanie łatwe ponieważ żołnierze ich przeganiają – wojsko zawsze z trudnością tolerowało obecność dziennikarzy. Początkowo więc dokumentują życie cywilne, pieczenie chleba, działalność kuchni, warsztatów rusznikarskich itd. Takich materiałów oczekuje zresztą od nich ich szef, dając im zadanie przygotowania kroniki, która ma być wyświetlona w kinie „Palladium”.

Poszukując odpowiednich ujęć, wchodzą coraz głębiej – dosłownie i w przenośni – w samo Powstanie. I w końcu udaje im się dołączyć do jednego z oddziałów, z którym idą na akcję.

Wtedy potwierdza się stara prawda, że Bóg karze ludzi spełniając ich najskrytsze marzenia – bracia mogą wreszcie nakręcić „prawdziwą” wojnę, tyle, że ta okazuje się potworna. Bohaterowie orientują się, że przyszło im uczestniczyć w czymś przekraczającym ich najśmielsze wyobrażenia – świat, w którym się znaleźli, to świat po apokalipsie. Uświadamiają sobie, że ich rolą jest udokumentowanie tej apokalipsy i ocalenie za wszelką cenę taśmy z materiałem...

HISTORYCZNI TWÓRCY „POWSTANIA WARSZAWSKIEGO”

Dzięki dostępowi do archiwów ekipie „Powstania Warszawskiego” udało się ustalić tożsamość wielu ludzi, którzy pracowali dla Biura Informacji i Propagandy Komendy Głównej Związki Walki Zbrojnej, tworząc materiały, z których część będziemy mogli oglądać na ekranie:

Antoni Bohdziewicz „Wiktor” (ur. 10 września 1906 r. w Wilnie, zm. 20 października 1970 r. w Warszawie). Reżyser i scenarzysta filmowy. W 1928 r. ukończył studia techniczne na Politechnice Warszawskiej. Pracował w regionalnej rozgłośni Polskiego Radia w Wilnie, w latach 1931 – 35 wyjechał na stypendium filmowe do Paryża. Wybuch wojny uniemożliwił mu dokończenie pracy nad filmem fabularnym. W Powstaniu Warszawskim został szefem zespołu operatorów Powstańczej Kroniki Filmowej, był także komentatorem podczas emisji kronik w kinie Palladium. Po zakończeniu wojny pracował przy realizacji Polskiej Kroniki Filmowej, później jednak, kiedy skrytykował realizm socjalistyczny, został pozbawiony możliwości kręcenia filmów. W latach 1948 – 1966 był kierownikiem Katedry Reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej w Łodzi, a w latach 1966 – 69 wykładał w Institut National Supérieur des Arts du Spectacle w Brukseli.

Jerzy Zarzycki „Pik” (ur. 1 stycznia 1911 r. w Łodzi, zm. 2 stycznia 1971 r. w Warszawie). Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego na kierunku historia sztuki. Od 1930 r. pracował jako operator, a od 1931 r. reżyserował filmy dokumentalne, m.in.: „Kercelak”, „Wieś Podolska” (1932) oraz „Morze” (1933). W 1938 r. ukończył Wydział Reżyserii w Państwowym Instytucie Sztuki Teatralnej w Warszawie. W tym roku zadebiutował reżyserią filmu fabularnego „Ludzie Wisły”. W czasie oblężenia Warszawy przez Niemców we wrześniu 1939 r. był jednym z operatorów w ekipie filmowej Dowództwa Obrony Warszawy. W czasie Powstania Warszawskiego był działaczem zespołu referatu filmowego. Dokumentował rejony Woli i Śródmieścia Północ. Po zakończeniu wojny, w latach 1955 – 1961, był kierownikiem artystycznym Zespołu Filmowego „Syrena”. W latach 1947 – 1970 pracował jako reżyser i scenarzysta filmowy.

Andrzej Ancuta „Kier” (ur. 10 lutego 1919 r. w Mińsku Litewskim, zm. 14 lutego 2009 r. w Warszawie). Kapral podchorąży. Operator filmowy, realizator filmów dokumentalnych, pedagog. W Powstaniu Warszawskim był działaczem zespołu referatu filmowego. Po jego zakończeniu przebywał w niemieckich obozach jenieckich, a po zakończeniu wojny trafił do Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi, gdzie w latach 1950 – 96 pełnił rolę wykładowcy na Wydziale Operatorskim. W latach 1958 – 63 i 1969 – 72 był

dziekanem Wydziału Operatorskiego, w latach 1975 – 78 Prorektorem uczelni ds. Nauczania, a w latach 1987 – 90 kierownikiem Zakładu Sztuki Operatorskiej. Jest autorem podręczników z zakresu sztuki operatorskiej.

Stefan Bagiński „Stefan” (ur. 6 czerwca 1910 r. w Warszawie, zm. 25 kwietnia 2002 w Warszawie). Porucznik. Operator filmowy. W czasie Powstania Warszawskiego był działaczem zespołu referatu filmowego. Dokumentował rejon Śródmieścia Północ i Starego Miasta. Po zakończeniu Powstania opuścił Warszawę razem z ludnością cywilną. Po zakończeniu wojny pracował nad produkcją filmów dokumentalnych, w tym realizacją i montażem. Był również autorem scenariuszy.

Roman Banach „Świerk” (ur. 15 lipca 1912 r. w Czortkowie, zm. 12 sierpnia 1966 r. w Warszawie). Ułan z cenzusem. Reżyser i scenarzysta filmów dokumentalnych. Autor kronik filmowych podczas obrony Warszawy we wrześniu 1939 r. W czasie Powstania Warszawskiego był członkiem ekipy filmowej dokumentującej działania wojskowe i życie codzienne. Działalność dokumentacyjną prowadził w Śródmieściu Północ i na Mokotowie. Po zakończeniu Powstania Warszawskiego przebywał w niewoli niemieckiej, potem został realizatorem, reżyserem, montażystą i autorem scenariuszy filmów dokumentalnych.

Jerzy Gabryelski „Orski” (ur. 30 października 1906 r. we Lwowie, zm. 3 lutego 1978 r. w Nowym Jorku). Reżyser, dokumentalista. Absolwent Państwowego Instytutu Sztuki Teatralnej w Warszawie. Na początku lat 30. przebywał we Francji na stypendium filmowym, gdzie realizował eksperymentalne projekty kinematograficzne. Autor kronik filmowych podczas obrony Warszawy we wrześniu 1939 r. W czasie Powstania Warszawskiego był zaangażowany w prace reporterskie i dokumentacyjne. Z powodu przynależności do AK po zakończeniu wojny został poddany represjom przez NKWD, był więziony i brutalnie przesłuchiwany. Po 1956 r. władze wydały mu zgodę na realizację filmów dokumentalnych i oświatowych. Od 1962 r. do dnia śmierci przebywał na emigracji.

Seweryn Kruszyński (ur. 12 czerwca 1911 r. w Monasterku na Ukrainie). Operator filmowy, dokumentalista. Swoje fascynacje sztuką filmową kształtował początkowo jako praktykant w warsztacie sprzętu filmowego, a następnie od 1931 r. jako asystent operatora. W latach 1934 – 39 zdobywał doświadczenie jako asystent operatora i konserwator sprzętu w wytwórni „Sfinks” oraz w ośrodku produkcji filmowej „Falanga”. W Powstaniu Warszawskim wchodził w skład zespołu dokumentującego działania wojskowe i życie codzienne na terenie Śródmieścia. Od 1945 r. pracował w Wytwórni Filmów Dokumentalnych i Fabularnych w Warszawie przy realizacji Polskiej Kroniki Filmowej. Od 1946 r. był operatorem filmów fabularnych, a w latach 1962 – 76 filmów dokumentalnych w Wytwórni Filmowej „Czołówka”.

Ryszard Szope (ur. ok. 1916 r., zm. 2 września 1997 r. w Warszawie). Operator filmowy, dokumentalista. W czasie Powstania Warszawskiego pracował jako operator filmowy, dokumentując działania wojskowe i życie codzienne. Działalność reporterską prowadził razem z bratem Edwardem (ur. 9 września 1911 r.). Po zakończeniu Powstania wyszedł z miasta wraz z ludnością cywilną. Po wojnie został operatorem i autorem scenariuszy filmów dokumentalnych. W 1966 r. otrzymał wyróżnienie Ministra Obrony Narodowej za film dokumentalny „Za waszą wolność i naszą”, a w 1968 r. został nagrodzony Dyplomem

Specjalnym na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Armii Zaprzysiężonych w Veszprém na Węgrzech za film dokumentalny „Wietnamu dzień powszedni”.

Edward Szope (ur. 9 września 1911 r., data i miejsce śmierci nieznane). Brat Ryszarda. Po wojnie używał formy nazwiska: Szopa. Operator filmowy, dokumentalista. Kapral. W czasie kursów maturalnych praktykował w laboratorium filmowym. W latach 1932 – 33 odbył służbę wojskową w 1. Pułku Artylerii Przeciwlotniczej w Warszawie. W latach 30. Pracował jako laborant filmowy. W czasie kampanii wrześniowej 1939 r. służył w Wojsku Polskim. Do domu wrócił w połowie października 1939 r. i osiadł w Warszawie. W czasie okupacji prowadził działalność handlową. W czasie Powstania Warszawskiego od 3 sierpnia pracował jako operator filmowy, dokumentował działania wojskowe i życie codzienne. Działalność reporterską prowadził razem z bratem Ryszardem. Ranny 8 września; do końca walk przebywał w szpitalu przy ul. Chmielnej 32. Po zakończeniu Powstania przewieziony do szpitala w Krakowie, skąd ucieka 11 stycznia 1945 r. W połowie marca 1945 r. powraca do Warszawy. W latach 1948 – 49 pracuje w firmie „Epidia” w Warszawie (ul. Pogonowskiego 15) jako laborant filmowy. Później bezrobotny. Dalsze losy nie są znane.

Henryk Vlassak „Wania” (zm. prawd. ok. 1955 r. na Węgrzech). Polski operator filmowy pochodzenia węgierskiego. W latach 30. był autorem zdjęć kilkunastu filmów fabularnych, m.in.: „Przeor Kordecki – obrońca Częstochowy” (1934), „Wierna rzeka” (1936), „Kościuszko pod Raławicami” (1938), a także współtwórcą filmów dokumentalnych. Zajmował się także montażem i scenografią filmową. W 1938 r. został nagrodzony przez Ministra Spraw Zagranicznych na Festiwalu Filmów w ramach Targów Wschodnich we Lwowie za film „Kościuszko pod Raławicami”. Autor kronik filmowych podczas obrony Warszawy we wrześniu 1939 r. W czasie Powstania Warszawskiego pracował jako operator filmowy, dokumentując działania wojskowe i życie codzienne w Śródmieściu. Jest autorem zdjęć natarcia niemieckich czołgów, przed którymi pędzono ludność cywilną. Jego losy powojenne nie są bliżej znane.

Antoni Wawrzyniak „Antonio” (ur. 13 czerwca 1883 r. w Warszawie, zm. 6 września 1954 r. w Łodzi). Operator filmowy. Starszy sierżant. W latach 1924 – 1939 pracował nad zdjęciami 28 filmów pełnometrażowych, dokumentalnych i krótkometrażowych. W czasie Powstania Warszawskiego pracował jako operator filmowy, dokumentując działania wojskowe i życie codzienne w Śródmieściu Północ. Po zakończeniu działań wojskowych wyszedł z miasta wraz z ludnością cywilną. Po 1945 r. pracował w Wytwórni Filmów Oświatowych, głównie nad filmami krótkometrażowymi.

Wacław Feliks Kaźmierczak „Wacek” (ur. 5 sierpnia 1905 w Dulinowie, zm. 10 kwietnia 1981 w Warszawie). Montażysta, scenarzysta i reżyser filmów dokumentalnych. Przed wojną pracował jako operator w Polskiej Agencji Telegraficznej. W Powstaniu Warszawskim był kierownikiem laboratorium filmowego i montażystą kronik powstańczych „Warszawa walczy”. Po zakończeniu II wojny światowej został autorem i współautorem wielu filmów dokumentalnych oraz laureatem nagród uzyskiwanych na festiwalach filmowych krajowych i międzynarodowych, m. in. w Cannes (1947), Florencji (1965), Monte Carlo (1967).

Stanisław Bala „Giza” (ur. 10 listopada 1922 r. w Starowiskitkach, zm. 9.09.2013) Operator filmowy, dokumentalista. W konspiracji od 1 marca 1940 r.; od 1 lipca 1943 r. pracuje w Oddziale VI Komendy Głównej AK (Biurze Informacji i Propagandy). W 1940 - 1942 r. studiuje w Szkole Budowy Maszyn (Wawelberg) i uzyskuje dyplom technika. W 1943 r. kończy Szkołę Polowych Sprawozdawców Wojennych, a w 1944 r. Szkołę Polowych Sprawozdawców Wojskowych. W Powstaniu Warszawskim pracuje jako operator filmowy, dokumentuje walki na Woli oraz w Śródmieściu m.in. zdobywanie kościoła św. Krzyża i sąsiedniej komendy policji. Po zakończeniu Powstania więziony w niemieckich obozach jenieckich: Lamsdorf, Gross-Born, Sandbostel i Lubece. Po zakończeniu wojny pozostaje za granicą, mieszka we Francji i w Wielkiej Brytanii, gdzie kończy studia techniczne. W pierwszej połowie lat 50. osiedla się w USA.

Kazimierz Pyszkowski (data i miejsce urodzenia nieznane, zm. 1974 r. w Warszawie). Operator filmowy. W Powstaniu Warszawskim zaangażowany w działalność zespołu referatu filmowego, pracuje z upoważnienia szefa Tajnych Wojskowych Zakładów Wydawniczych Oddziału VI Komendy Głównej AK (Biura Informacji i Propagandy); producent filmowych kronik powstańczych. W latach 1946 – 47 przebywa za granicą. Jego działalność powojenna nie jest bliżej znana.

WSPÓŁCZEŚNI TWÓRCY „POWSTANIA WARSZAWSKIEGO”

Wszelkie materiały filmowe nakręcone przez wyżej wymienionych pracowników BIP-u były jedynie podstawą do tego, czym ostatecznie stał się projekt „Powstania Warszawskiego”. Wieloosobowej ekipie twórców, którzy przyczynili się do finalizacji filmu, przewodzili:

Jan Ołdakowski

Nie byłoby „Powstania Warszawskiego”, gdyby nie zaangażowanie Jana Ołdakowskiego, polskiego polityka, posła na Sejm V i VI kadencji, a przede wszystkim od 2004 roku Dyrektora Muzeum Powstania Warszawskiego. Odznaczonego m.in. Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Będąc zasłużonym działaczem polskiej kultury i szanując wielkie narodowe tradycje, Jan Ołdakowski przystąpił do projektu „Powstania Warszawskiego” z osobistą misją, by za jego pomocą zmieniać stereotypowe postrzeganie historii Polski i edukować młodych widzów w kontekście najważniejszych jej wydarzeń.

Piotr Śliwowski

Producent wykonawczy projektu. Historyk, absolwent UKSW i AGH, Szef Sekcji Historycznej Muzeum Powstania Warszawskiego, kurator licznych wystaw poświęconych tematyce II WŚ, szef projektów lotniczych (m.in. budowy repliki bombowca „Liberator”), archeologicznych, i filmowych („Miasto ruin”), a także autor i współautor publikacji na temat II WŚ. Odznaczony m.in. honorową odznaką jednostki wojskowej GROM.

Bartosz Chajdecki

Mawia się, że muzyka łagodzi obyczaje, a także, że jest w stanie w każdym wyzwolić wielkie emocje. Dlatego też projekt „Powstania Warszawskiego” nie zaistniałby w pełni bez ilustracji muzycznej, podkreślającej w nieinwazyjny sposób tragiczne piękno kolejnych przewijających się na ekranie obrazów i ludzkich oblicz. Zadania tego podjął się Bartosz Chajdecki, jeden z najznamienitszych polskich kompozytorów młodego pokolenia, który ma na swoim koncie partytury do takich produkcji jak film „Baczyński” czy seriale „Czas honoru” oraz „Misja Afganistan”. Bartosz Chajdecki jest również uznanym konsultantem muzycznym, związanym w trakcie swojej kariery z prestiżowymi instytucjami - Yale School of Drama oraz New York School of Visual Arts.

Jan Komasa

Każdy projekt, fabularny czy dokumentalny, krótko czy długometrażowy, potrzebuje lidera, osoby związanej ze światem kina, która weźmie na swoje barki odpowiedzialność za ostateczną wersję tego, co widzowie obejrzą na ekranie. Jednym słowem – reżysera. W przypadku „Powstania Warszawskiego” roli tej podjął się Jan Komasa, absolwent Reżyserii Filmowej i Telewizyjnej w Państwowej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi oraz Wydziału Filozofii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, znany i szanowany polski reżyser młodego pokolenia, autor filmów fabularnych, przedstawień Teatru Telewizji, reklam oraz wideoklipów, laureat licznych nagród filmowych, w tym na prestiżowym festiwalu w Cannes.

TECHNOLOGIA W SŁUŻBIE PRAWDY

W trakcie realizacji „Powstania Warszawskiego” skorzystano z licznych technik post-produkcyjnych oraz restauracyjnych, które pozwoliły uzyskać bezprecedensowy efekt. Oglądając film dosłownie przenosimy się do rzeczywistości Powstania Warszawskiego, odczuwając wielkie emocje towarzyszące ekranowym bohaterom, a także wyłapując wzrokiem najmniejsze nawet detale. Cały proces pochłonął tak wiele czasu i sił, że warto dowiedzieć się, przynajmniej powierzchownie, na czym on polegał:

Stabilizacja

Stabilizacja polega na znalezieniu w miarę stałych, lub poruszających się w przestrzeni w przewidywalny sposób punktów odniesienia i wyrównania całego trzęsącego się obrazu do tych punktów. W momencie, kiedy niestabilności obrazu zostaną wyeliminowane, następuje etap usuwania tzw. worpów, czyli wszystkich nienaturalnych odkształceń taśmy, zaburzających naturalną geometrię klatki filmowej. Dzięki ustabilizowanemu materiałowi niektóre ujęcia nabrały zupełnie nowego wymiaru: dopiero teraz można zauważyć, że neon BAYER kołysze się na wietrze albo że legitymowanej kobiecie trzęsą się ze strachu ręce...

Restoring

Restoring to ręczne usunięcie brudków z taśmy (np. kurzu), ręczne niwelowanie rys oraz ręczne niwelowanie uszkodzeń taśmy (takich jak dziury czy znaczki). Wszystkie te naprawy są czasochłonne, gdyż trzeba znaleźć złoty środek, aby usunąć jak najwięcej uszkodzeń i jednocześnie nie doprowadzić do powstania niechcianych zniekształceń obrazu. Ze względu

na fakt, że materiały pochodziły z wielu różnych źródeł, należało doprowadzić je do takiego stanu, w którym wyglądałyby jak spójny film.

Koloryzacja

Film kolorowano używając unikalnego oprogramowania, wymyślonego i stworzonego w Hollywood. Ze względu na fakt, iż materiały filmowe użyte w „Powstaniu Warszawskim” były mocno wyeksploatowane bądź też zniszczone (prawdopodobnie poprzez wywoływanie w ciężkich warunkach oraz zły system przechowywania), w wielu przypadkach ciężko było dobrać właściwy kolor. Każde ujęcie wymagało po wstępnym pokolorowaniu dokładnego opisu i wielu godzin pracy konsultantów historycznych.

Wierność historyczna

Prawidłowe „pokolorowanie” „Powstania Warszawskiego” stanowiło wielkie wyzwanie, a zapewnienie poprawności merytorycznej przyprawiało ekipę o przysłowiowy zawrót głowy i dziesiątki nieprzespanych nocy. Przed rozpoczęciem prac przygotowano bazę referencyjną liczącą kilka tysięcy fotografii broni i uzbrojenia, umundurowania, ekwipunku, ubrań cywilnych, infrastruktury miasta, tablic informacyjnych, kilkaset zdjęć różnych rodzajów bruku, płyt chodnikowych itd. Nad stroną merytoryczną czuwali m.in. konsultanci ds. urbanistyki i architektury, warszawianie oraz konsultanci ds. broni i uzbrojenia.

Za prace postprodukcyjne odpowiedzialne było studio ORKA.

.....

MUZEUM POWSTANIA WARSZAWSKIEGO

Muzeum historyczne otwarte 31 lipca 2004 roku w budynku dawnej Elektrowni Tramwajów Miejskich w Warszawie na Woli. Głównym celem instytucji jest szczegółowa dokumentacja historii Powstania Warszawskiego oraz zakorzenienie pamięci o tym wydarzeniu we współczesnej świadomości narodowej. Ekspozycja zlokalizowana jest na trzech kondygnacjach, na całkowitej powierzchni ponad 3000 m². Poza głównym budynkiem na terenie Muzeum znajduje się Mur Pamięci o długości 156 m, na którym wyryto blisko 11 tysięcy nazwisk żołnierzy Armii Krajowej poległych w powstaniu.

Poza aktywnością wystawienniczą, naukowo-badawczą i edukacyjną (Instytut Stefana Starzyńskiego) Muzeum prowadzi różne formy działalności - organizuje spotkania i koncerty, konkursy i gry miejskie, wydaje albumy książkowe i muzyczne. Od 1 sierpnia 2010 w specjalnie przygotowanej sali można obejrzeć film „Miasto ruin” będący pierwszą w Polsce cyfrową rekonstrukcją miasta zniszczonego w czasie II wojny światowej wykonaną w 3D.

Szczegółowe informacje: www.1944.pl

NEXT FILM

Firma dystrybucyjna powołana we wrześniu 2012 roku jako spółka zależna Helios S.A. Kierowana jest przez Roberta Kijaka szefa projektów specjalnych w Agorze. Firma Next Film zadebiutowała na rodzimym rynku dystrybucją filmu Wojciecha Smarzowskiego „Drogówka”, którego ponad milionowa widownia była najlepszym wynikiem frekwencyjnym polskiego filmu w 2013 roku. W listopadzie 2013 r Next Film wprowadził na ekrany polskich kin film

„Papusza” w reż. Joanny Kos-Krauze i Krzysztofa Krauze. Obraz ten zebrał rewelacyjne recenzje i otrzymał wiele nagród na polskich i zagranicznych festiwalach filmowych. Next Film ma w planach głównie dystrybucję filmów rodzimej produkcji, których koproducentem jest Agora SA oraz ważnych tytułów międzynarodowych.

Kontakt dla mediów:

Anna Kotonowicz
Rzecznik Prasowy
Muzeum Powstania Warszawskiego

M: +48 510 290 057
T: tel. 22 539 79 79
E: akotonowicz@1944.pl,
W: www.1944.pl

Małgorzata Niedźwiedź
Marketing

M: + 48 508 876 791
T: (22) 555 48 15
E: malgorzata.niedzwiedz@next-film.pl
W: www.next-film.pl